

www.e-rara.ch

**Silva locorum, qui frequenter in concionibus occurrere solent, omnibus
divini verbi concionatoribus, cum primis utilis & necessaria**

Luis

Venundatur Parisiis, 1586

Zentralbibliothek Zürich

Shelf Mark: RRa 166

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-26764>

Meritum.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

Et dicitur vobis domus vestra deserta. Huc pertinet, etiam parabola de vinea, Esa. 5. & Matth. 21. Illic enim dicitur Auferā sepē eius; & erit in direptionē, diruam materiam eius & erit &c. Hic verō dicit, Auferetur à vobis regnum Dei dabitur genti &c. Huc etiā pertinet parabola de ficulnea sterili, alio anno expectanda, & abscindenda nisi fructum reddiderit.

Quid sibi vult quod Dominus post primi parentis lapsum deambularet? Nimirum hac ratione significare voluit, quoniam modo se cum homine peccante gerat. Deambulare quippe est, huc atque illic ire & redire: Quod quidē Deus facit homine peccatē. In iustos enim venit, & mansionē facit, in peccatoribus autē & v- 4 Reg. 4
hit, & abit. Abit, cū eos gratia sua destituit: venit autem, cū eos misericorditer visitat; ad ostium pulsatur, & ad veniam, vitęque melioris propositum secretis inspirationibus inuitat. Hoc ipsum fecit Eliseus, qui mortuum puerum suscitaturus, prius huc atque Eccl. 1:
illuc deambulauit, ac mortuum deinde vitę reddidit.

Oritur sol & occidit &c. Quod sol hic visibilis in hoc visibili mūdo operatur, hoc quotidie verus iustitię Sol Christus in animis piorum efficit. Oritur quippe in illis, cum illos visitationis atque claritatis suę luce perfundit, occidit autem, cum ita se nobiscum gerit, vt cum Psalm. dicere possimus, Auertisti faciem tuam à me, & factus sum cōturbatus. Gyrat per meridiem, crebrius excitando feruorem dilectionis: & reflectitur ad Aquilonem, cum ad humilitatis custodiam affectum inspirat timoris.

Psalm. 29.

Meritum.

Merita tua nusquam iactes, quia & ipsa tua merita illius dona sunt. August. sup. Psalm. 144.

August. 7

Per gratiam merita comparamus, quibus ad vitam peruenimus æternam. Idem.

Quia ipsa merita hominis Dei munera sunt, quibus cū vita æterna redditur, quid nisi gratia pro gratia redditur, cū ipsa merita ex gratia sint? Idem.

Quisquis tibi enumerat vera merita sua, quid tibi enumerat, nisi munera tua? Idem lib. de confes.

Ecce ;

Digna

Dignaris enim quoniam in saeculum misericordia tua, eis quibus omnia debita dimittis etiam promissionibus tuis debitor fieri. Idem. lib. 5. confel.

Greg.

Quidquid gesseris parū est, quicquid feceris minus est. Omne enim meritum breue est, comparatione donorum: numerata beneficia si potes, & tunc considera quid mereris. *Gregor. hom. 7. super Euang.*

COLLE.

¶ Sicut in electuarijs conficiendis mel aut saccarum precipue ad ea condienda requiritur, & hunc præcipuū saporem ipsa referūt, quāuis ex varijs fructibus composita sint (transcunt enim hæc se re ex naturali sapore suo in saccari, mellisne saporem) ita plane charitas est, quæ opera nostra Deo gratissima reddit, cuiuscunq; generis illa sint, modo bona sint. Quo fit, vt vel minima etiā opera bona, si maxima charitate fiant, maximi apud Deum meriti sint. Quale fuit viduæ illius, quæ æra minuta duo in gazophilatiū misit. Vnde quisquis gratissimum Deo obsequium præstare velit (quāuis ad summa virtutum opera niti debent) non tam de excellentia operum, quam de magnitudine charitatis qua fiāt, sollicitus esse debet. Paria enim virtutum opera dispari charitate facta, disparis quoque apud Deum meriti sunt. Ex quatuor potissimum rebus bonorum operum meritum consurgit: primum, ex nobilitate operis: quæ attribuitur ex præstantia virtutis, quemadmodū religionis actus, præstantior est actu temperantiæ. Secundo ex difficultate operis: quæ videlicet non ex deprauata consuetudine, sed ex natura operis proficiscitur: qualis est actus martyrij. Tertio, ex charitate, quantū enim quis maioris charitatis effectu operatur, tanto opus ipsum maioris apud Deū meriti est. Quarto ex conatu operis: qui quidem conatus procedit à libera voluntate, & ab habitu virtutis cuius actum exequimur. Quanto enim conatus fuerit generosior, eò actus ipse meriti maioris erit. Ceterum tam ardor charitatis, quā vehemētia conatus diuinis auxilijs excitantur: quæ cū maiora sunt, eò nos ad nobiliora rapiunt.

Leni 6.

Aqua expiationis quæ in lege homines mundabat, à cinerib. vitulæ incensæ hanc purificandi vim trahebat: neque enim aqua sola hoc præstare potuisset nisi cinerū virtus aquæ adiūgeretur. Quo nimirum admonemur, vt labores nostros laborib. Christi lacry

lachrymas lachrymis, ieiunia ieiunijs: ac virtutes virtutib. coniungemus: ut illius merito opera nostra, quæ ex se ieiuna & sterilia sunt Deo grata & fecunda fiant. Sic videmus guttā aquæ in vini dolium immisſam, vini naturam & speciem induere. Sic etiam humilem hæderam proceræ arbori adiunctam sursum atollit, quæ tamen per se humi reperet.

Cum virtus circa difficile verſetur, quo maior fuerit oblata difficultas, eo magis ibi emicat virtus. Si igitur perfectiſſima obedientia illa erit, cum id quod præcipitur & rationi & voluntati noſtræ penitus aduerſatur. Fides etiam eo maior & illuſtrior, quo minus ad credendum humana ratio ſuffragatur, cum ea ſit deijs quæ non apparêt. Similiter ſpes etiam laudatiſſima eſt quæ indeſperatiſſimis rebus non deſperat: quæ (ut Apoſtolus ait, in ſpem contra ſpem credit: qualis fuit Abrahæ, verbis Dei filium ætate iâ affecta promittentis, firmiter credēs: qualis etiā Sufanæ quæ ad mortē dānata, fiduciam habuit in Domino: qualis etiam B. Iob, qui ait: Etiam ſi occiderit me ſperabo in eū. In huiusmodi ergo caſibus, perfectiſſimæ virtutis materiam vir pius ſibi miniſtrari credat.

Rom. 4.
D. m. 13
1 b. 13.

Quam ſint piorum bona opera Deo grata, declarat illa ſponſa inuitatio quæ ait, Veniat dilectus meus in hortum ſuum, ut comedit fructum pomorum ſuorum. Poma autē eſſe virtutū ſuauiſſimarum fructus quibus cœleſtis ille ſponſus paſcitur, nouiſſimum eſt. Reſte autem dicit pomorum ſuorum: quia verē bona opera noſtra, quamvis noſtra ſint, magis tamen illius quam noſtra ſunt. Sic enim de terrenis opibus Dauid ait, Tua ſunt Domine omnia, & quæ de manu tua ſuſcepimus, dedimus tibi: ita etiam dicimus bona opera noſtra diuinæ pietatis eſſe munera. Cæterum ſponſus ipſe hac voce inuitatus libenter præſtitit ſe ſe reſtat, quod ab eo ſponſa quæſiuit dicens, Veni (quod verbum præteriti temporis eſt) in hortum meum ſoror mea ſponſa: meſſui myrrham meam cum aromatibus meis. Comedi ſauum cum melle meo: bibi vinum meum cum lacte meo, In quibus verbis faterur ſe ſponſus, collegiſſe horti ſui fructum. Quamvis quæ illa poma vocauerat, ipſe aromata appellat. Quo nomine virtutum omnium odoramenta, quæ Deo ſuauiſſime fragrant intelligit, Sed præcipue

Cant. 5.

ibidem.

Cce 4 tamen

tamē myrrhæ, mellis, lactis, & vini, hoc est mortificationis, spiritualis dulcedinis, lactis, id est, puritatis, & vini, hoc est, salutaris cōpunctionis mentionem facit. Lachrimæ enim pœnitentium, Angelorum vinum sunt vt Bernar. ait. Idem etiā declarât illa eiusdem sponsæ verba, Dabo tibi poculum ex vino condito, & musto malo granatorum meorum. Vinum autem conditum, est charitas externis misericordiæ operibus illustrata, mustum vero malogranatorum, vel spiritualis dulcedo est charitatis comes, quæ ex multis granis quasi ex multis pijs cogitationibus exponitur, vel iustitia quæ ex omnibus virtutibus constat.

Cant. 8.

Cant. 6.

¶ Huc etiam pertinent illa sponsæ verba, Dilectus meus descendit ad areolam aromatum, vt pascatur in hortis, & lilia colligat. Areola autem aromatum, anima iusti est, omnium virtutum odoramentis constita: quorum suauissimo odore cœlestis ille virtutum autor & amator suauissime reficitur & pascitur: cuius illa verba sunt, Meus cibus est vt faciam voluntatem eius qui misit me. Voluntas autem eius est sanctificatio nostra: Sigillatim autē illi oīū mētionē facit: qui animas puritatis cādore nitētes, & boni nominis odore fragrantē, designant: qui bona prouident non solum coram Deo, sed etiam coram omnibus hominibus. Quo etiam nomine castitatis & virginitatis candor aptissime significatur: qui Deo gratissimus est.

Cant. 6.

¶ Quod vero ait, Messui myrrham meam, duo potissimum innuat: alterum quod myrrha illa magis sua quàm nostra sit (sicut antea poma sua appellauerat) alterum quod illam in cellatio suo seruata & recondita habet, vt merito honore remuneret: in quo vides Deū cū præmiat merita nostra coronare munera sua. ¶ In eandem sententiam & illa quoque eiusdē spōsi verba dicta sunt, Dixit, ascendam palmam, & apprehendam fructus eius. Vbi enim sponsa staturam palmæ similē esse dixisset, modo ait se in hanc palmā ascendere velle, vt suauissimis eius fructibus, hoc est, pijs operib. reficiatur. Sicut enim ante sponsa de sponso dixerat, Descendit dilectus meus in hortum suum ad areolam aromatum, vt pascatur in hortis. ita modo ait, Dixi, ascendam palmā &c. Nec pugnant inter se descendere & ascendere: quoniā verba ad rationē cōparationis aptari debent. In arbore autem ascendere solemus quod fructus eius colligamus. Huc etiā & illa quoq; eiusdē sponsi

Cant. 7.

sponsi verba referuntur, Descendi in hortum meum, ut videre possis cōualliū, & inspicere si floruisse vinea, & germinassent mala punica. Quæ verba quidā ad sponsam referunt, sed cōmodius tamen sponso tribuuntur. Quod autē sponsus tot modis se pijs fidelium actionib. maiorem in modum oblectari testatur, mirū videri nō debet. Qui enim infinite bonus est, ut infinito odio peccatū detestatur, ita infinito amore & bonos, & bona ipsorū opera prosequitur. Quod si verē dictū est, Gaudium est iusto facere iustitiam (cum tā exigua bonitatis portio homini cōtingat) quale gaudiū de iustitia illi erit, qui sine mēsurā bonus est. Et si charitas non gaudet super iniquitate, congaudet autē veritati. I. verē iustitiæ & sanctitati: quomodo mensa & infinita charitas, bonis nostris congaudebit: præsertim quæ ea quoque bona, sine dona & munera sua? Latetur enim Dominus in omnibus operibus suis ut est in Psal.

Pro. 12.
1. Co. 13

Pro. 102

Euangelium.

Abundantia gratiæ spiritualiumque donorum per Christum frequentissime sub diuersis metaphoris, ac præcipue sub aquarum nomine in scripturis promittitur. Aqua enim terram fecundat, siccum sedat, corpora abluit, atque refrigerat, quæ omnia spiritualiter efficit gratia. Apud Esai. Ecclesia Christi dicitur esse locus fluuiorum, riuus latissimi atque patentes. Item, Fons hortorum, puteus aquarum viuentium. Ex quibus locis abundantiam gratiæ per Christum in ecclesiam effundendam intelligimus, ut nemo se propter naturæ infirmitatem, a diuinarū legū obseruatione excusare possit, si vero cōtra fecerit, inexcusabilis maneat.

COLL.

Esai. 36
Cant. 4.

Vide quæso monstrū. Cum Euangelium in Ecclesia in die celebri pro more cātandū est, assurgunt omnes, capita nudāt, procedit sacris initiatus, & sacris iductus vestib. minister, cerei accenduntur, altaria fumant, sed quid ibi tandē legitur? Nēpe (ut cætera omittāmus) illud I primis, Qui viderit mulierem ad concupiscendam eam &c. Item, Qui dixerit fratri suo, fatue, reus erit Matth. 5 Gehēnæ ignis, Et, Nolite iurare omnino &c. Et cum ista sic legantur (quæ tanta astantis populi reuerentia audiuntur vix tu templi ianuam egressus es, & frequenter etiam in ipso tem-

Ces 1 plo